

Op eenzame hoogte

Een boek voor Alban.

Luc Boudens

Op eenzame hoogte

Roman

VRJ
DAG

© 2014 – Luc Boudens, Leesmagazijn & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Connie Nijman
Vormgeving binnenwerk: Mulder van Meurs
Auteursfoto: Elisabeth Van Lierop

NUR 301

Voor België: ISBN 978 94 6001 269 3

D/2014/11.767/221

e-boek ISBN 978 94 6001 270 9

Voor Nederland: ISBN 978 94 9171713 0

<http://leesmagazijn.wordpress.com/>

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Proloog

Iedereen was eindelijk weg. De indruk die ik had gelaten was wellicht die van een onverschillige, van iemand die slechts in de marge van de gebeurtenissen had geopereerd. Van iemand die er niets mee te maken had.

Na de aftocht van de rechercheurs had ik een aanval van helse hoofdpijn voorgewend. Callatay en d’Harmicourt waren geluidloos verdwenen. Beiden dankten voor het werkontbijt en wensden mij een spoedig herstel.

Ik had de keuze tussen muziek of een koud bad. Enkele baantjes in het zwembad of verdwalen in andermans teksten. Een gedicht? Eentje van Jean Cocteau? Men ging in elk geval de wereld anders bekijken. Draaide alles nog een keer om. Kreeg ook meer aandacht voor de achterkant van het hele plaatje. Zo herinnerde ik mij Bastien die in de keuken koffie zette. Zelfs een tweedehands broek zat bij die jongen als maatwerk. Boven zo’n pantalon droeg hij het liefst een nauw aansluitend t-shirt met erg kort gehouden mouwtjes die afgelijnd het pezige van zijn scherpe bovenarmen bekrachtigden. Ach, Bastien. Hij wenste door mij slechts met woorden te worden aangeraakt, geaaid indien nodig. Ik begreep dat en gedroeg mij er naar. Streng voor mezelf. Gedisciplineerd, want daar voelde ik mij het meest mee vertrouwd. Het betekende veiligheid. Overzicht. Controle. Ik was een man van zevenenzestig. Bastien vierentwintig. Denk ik. Had de visite van die twee kleurloze onderzoekers mij aangezet om een verdrongen, haperende film andermaal af te spelen? Ik haastte mij naar mijn werkkamer en hoopte daar alle belastende sentimentaliteiten achter mij te kunnen laten.

Ik had juist gehandeld, zoals iemand als ik altijd juist han-

delde. Van bij de start waren duidelijke afspraken gemaakt. En ik genoot aanvankelijk van Bastiens aanwezigheid in mijn bestaan als een ander van een kleurrijke papegaai. Denk ik.

I

Een bijzonder jaar, 2010. Ik zette de zomerhoed af die ik me had aangeschaft bij Monsel in de Koninginnegalerij. De vorige had ik weet-ik-veel-waar laten liggen: ik wenste de toevallige vinder ervan alle geluk toe. En dezelfde maat en klassieke smaak als ik. Het was, weerkundig gesproken, een doorsnee Belgische zomer maar op sommige dagen piekte de temperatuur tot 27 of zelfs 30 graden. Een zomerhoed was beslist geen overbodige luxe voor iemand die geregeld door de grillige hoofdstad flaneerde, vaak helemaal van de familieresidentie aan de Bossquare tot de centrale boulevards beneden.

Waarom zou ik u mijn hele verhaal onthouden? Bastien betrad mijn bestaan terwijl ik op het terras van Hotel Métropole het etiket aan de binnenzijde van die nieuwe hoed poogde te ontcijferen. Hoewel de verkoper bij Monsel uitvoerig had gedoceerd over de voorname afkomst van het stuk dat ik op het punt stond aan te schaffen. Ik had uiteraard nauwelijks geluisterd.

De mij onbekende jongen vroeg of ik echt Jean Marais was. Ik zei hem dat zoiets niet kon: de echte Jean Marais was al meer dan tien jaar geleden overleden. Deze minnaar van Jean Cocteau en middelmatig acteur, had zich in Cannes als een doodzieke kat verborgen gehouden om op een dag voorgoed uit het aardse leven te verdwijnen. De vraag van de jongeman had mij in verwarring gebracht. Omdat zij mij voor de allereerste keer, weze het indirect, confronteerde met mijn ijdelheid die mensen als ik doorgaans wegzetten als onbetekenend of zelfs onbestaande. Al was ik oud en wijs genoeg om te bekennen dat juist in de ontkenning ervan, mijn ware ijdelheid lag besloten. Ik was dus niet van plan om de vergissing van de jongeman als een compliment-

je te begroeten, alleen omdat die Jean Marais, hierin vooruitgeholpen door zijn uiteindelijke sterrenstatus, beantwoord had aan alle schoonheidsidealen van zijn tijd. Een tijd die al lang achter ons lag. In die zin kon het zelfs onmogelijk om een compliment gaan. Ging het niet gewoon om de nuchtere vaststelling van een jonge kerel dat ik tot een tijdperk behoorde dat vandaag slechts een terloopse herinnering waard was en straks helemaal zou zijn vervlogen? Nee, ik was dus niet de echte Jean Marais maar of de jongeman toch alstublieft wilde plaatsnemen en met mij een koffie gebruiken?

Men had het mij, daar op het terras, nooit aangegeven maar deze onverwachte ontmoeting bracht, in weerwil van mijn routineuze nuchterheid, meteen al mijn levenskracht in stelling, stuwde haar vooruit en maakte een eind aan elke voorspelbaarheid die mijn bestaan geruststellend wiegde. Al deed tot op heden elke dag nog graag een beroep op mijn intellectuele veerkracht. Hier zat geen grootvader met zijn kleinzoon. Hier zat het levende bewijs van onontkoombare aantrekkingskracht. Ik haalde een hand door mijn kapsel, als om er mij van te verzekeren dat het er nog wel degelijk was, of het niet toch een beetje de coupe van die Jean Marais benaderde.

Ik begreep dat de jongen Bastien en nog iets heette. Dat hij zopas eenentwintig was geworden en letteren studeerde aan de vrije universiteit. Een geruststelling, ik geef het toe.

Bastien had net het werk van Jean Genet en Cocteau ontdekt. Echt waar: even had hij gemeend dat hier op het terras de levenspartner van de Franse duivelskunstenaar zat uit te blazen. Of toch op z'n minst diens reïncarnatie. De gelijkenis was verbluffend.

Vooraf de suggestieve tekeningen van Cocteau hadden hem meteen aangegrepen. Wel, dan had ik verheugend nieuws voor hem: in mijn rijke bibliotheek hingen twee originele en beslist

tot zijn verbeelding sprekende werken van Jean Cocteau. Op een van die werken stond zelfs een gedicht, opgedragen aan Anna de Noailles. Ik bezat trouwens al jarenlang een deel van de originele correspondentie tussen de kunstenaar en deze vooruitstrevende aristocrate. Mijn mededeelzaamheid verbaasde mij. Haar vertrouwelijk karakter stemde mij angstig en rusteloos. Waarom vertelde ik deze jongeman dit allemaal? Waarom had ik hem bijna onmiddellijk aan mijn tafel uitgenodigd? Terwijl ik onder alle omstandigheden altijd mijn aangeboren reserve in acht nam?

Bastien vroeg of hij snel de werken mocht komen bewonderen. Hier werd vermoedelijk ons lot bezegeld. Dat ik nooit leven zou schenken, wist ik al lang. Dat ik er op een dag één kon wegnemen, zou men iemand als mij nooit horen bekennen.

Thuis sloot ik mij meteen op in de muziekkamer. Aan de concertpiano probeerde ik de draad weer op te pikken van wat ik toentertijd instudeerde: de pianosonate Nr 2 Opus 75 van Glazoenov. Dat ging eventjes goed omdat het voorname aroma van dit huis mij zoals altijd vriendelijk had onthaald. Hier voelde ik mij door geschiedenis intens omarmd en beschermd. Enkele jaren geleden had ik dit stuk familiepatrimonium grondig laten vernieuwen; verzorgen, zeg maar, want ik had niet geraakt aan de oorspronkelijke staatsie of proporties van de verschillende ruimtes. Ik had de residentie klaargestoomd voor een nieuw tijdperk, meer niet.

Ik legde het pianospel stil en tuurde naar de muur rechts van mij. De juistheid van mijn beslissing werd hier andermaal bevestigd: ik had mijn onderhoudsman Franz, een fidele oud-paracommando en diens contractuele equipe, de werken van Hartung en Soulages broederlijk naast elkaar laten ophangen. De brede zwarte vegen van de ene zochten en vonden toenadering tot de blauwe vlakken van de ander. In mijn bibliotheek werd

eertijds de vastberadenheid van Hartung al te veel aangetast door de frivole diversiteit van de overige kunstwerken en souvenirs... Enkele originele afdrucken van Abbott en Atget, ingelijste brieven van Sacha Guitry en Boris Vian, tekeningen van Cocteau, een aquarel van Klee, olie van Gaston Bertrand en Mendelson, grafiek van Piranesi of Ledoux, assemblages van Schwitters naast collages van Delahaut. In mijn muziekkamer zat het na de verbouwingen meteen juist: grote halen van de Amerikaan Kline en onze stadsgenoot Mortier, bijna Chinese karakters, weer opgepikt in twee kleinere pentekeningen van Dotremont. De Mendelson, bedacht ik plots, mocht overigens definitief naar het grote salon beneden overgebracht en gepresenteerd tegenover het kapitale, lyrische geweld van de Staël.

Het lukte mij niet om een afspraak met mijn factotum Franz ergens op de agenda te plaatsen want de gedachte aan mijn bijzondere ontmoeting op het terras van Métropole liet niet de minste speling toe. Was ik eerlijk dan moest ik inderdaad bekennen dat de kennismaking met Bastien mij nog geen moment had losgelaten. Iets vergelijkbaars was mij eerder nog maar één keer overkomen. Na de begrafenis van moeder was ik weggevlucht naar het noorden van Italië. Een ontsnappingspoging uit het strak omlinjnde kader van verdriet, herinneringen en desolaatheid. In de tuin van goede kennissen was op een dag mijn volstreckte ontreddering abrupt geweken voor bezielend en troostend inzicht want plots was daar de warme zon geweest die een overjas van wolken zonder hapering openritste. Zo had ook de kennismaking met Bastien vanmiddag mij overdonderd. Gestremde adrenaline was onbesuisd weer gaan stromen en had mij zelfs tot confidenties aangezet.

Het pianospel draaide uit op een ramp. Ik gooide verslagen de handdoek in de ring. Ik spoedde mij, bijna wrokkig gestemd,

naar het binnenzwembad. Nooit pianomuziek hier. Cantates van Buxtehude begeleidden elke van mijn slagen. ‘Befiehl dem Engel, dass er kommt’.

Toen ik goed en wel was afgedroogd, een badjas had omgegooid en een kam door mijn haren haalde, bleef ik treuzelen voor de spiegel. Daar had ik mij nog nooit eerder op betrapt. In de verte hoorde ik, ondanks alle isolatie-ingrepen, het zotte geraas van de stad. Ik achtte mij gelukkig en geprivilegieerd: ik kon mij te allen tijde terugtrekken op deze heuvel, achter het hek. Ik hield zielsveel van deze bijzondere stad maar ze werd langzaam maar zeker gewurgd door die vette slang vol lawaai. Ongewenste herrie. Van al die rare mensen vooral. Ongeleide projectielen die hier een fractie lang werden neergezet om de schepping van weer andere ongeleide projectielen te verzekeren. Een ononderbroken stoet van leeghoofdige lawaaimakers met toeters en bellen, als eksters verblind door klatergoud en valse beloftes.

Onbelaste tijd had altijd een belangrijk deel uitgemaakt van mijn fortuin. Tijdens mijn afdalingen besteedde ik bijna exclusief aandacht aan het grote lichaam Brussel. Op hier en daar een uitzondering na, poogde ik onverschillig te blijven voor haar bewoners of bezoekers.

Leek ik echt op die Jean Marais? Van die vedette stond mij een heel ander beeld voor ogen dan de spiegel mij hier en nu liet zien. De echte Jean Marais had mij stevast doen denken aan een colporteur in kunstgebitten. Akkoord: zelfs op gevorderde leeftijd beschikte hij nog over een grijze haarweelde en treffende wenkbrauwen maar hij lachte altijd en overal. Ik lachte zelden of nooit. In ons milieu gold de lach nu eenmaal als een kaakslag voor de ernst die inzicht voorop stelde, studie, concentratie en dus focus vereiste. Zo was er door al die lachers al veel geld lichtzinnig uitgegeven. En geld, vooral veel geld, vond nu een-

maal sneller een weg naar buiten dan veilig naar binnen waar het kon gekoesterd worden en onbezwaard groeien. Ik had nooit geprobeerd om vader en moeder in deze tot andere inzichten te brengen. Want hun enige kind, hun zoon was het roerend met hen eens.

De salade was op een ideale wijze lauw en contrasteerde uitstekend met de frisheid van mijn witte Mâcon. Ik zat te dineren op het brede balkon van de keuken. Een verdieping lager lag de uitgeputte tuin, doodop na een dag van ononderbroken zonneschijn. Ik was erg opgezet met de locatie, onder de drie oude berken, van Mascherini's geknielde faun. Een bronzen kopie van Lalaings tijgers was ondertussen bijna helemaal overwoekerd door klimheesters. Diens ruitergeweld bij de ingang van onze straat stond ruimschoots garant voor eeuwigdurende aandacht.

Moest ik Bastien vanavond al bellen en hem maar meteen uitnodigen? Het kon een intellectueel tintelende zomernacht worden. Zoiets ware zelfs uniek in de geschiedenis van deze residentie. Maar jongelui als Bastien hadden op een lome zomeravond allicht andere dingen te doen. Op die leeftijd leek achter zowat elke ademtocht een nieuwe ontdekking te schuilen. Bovendien zou ongeduld van mijn kant een zekere gretigheid durven blootleggen. Wat stelde ik mij in godsnaam allemaal voor? Vanmiddag was een jonge student door een speling van het lot naast mij neergestreken en meteen had ik in die ontmoeting al mijn hoop op een kenterend bestaan gelegd. Met die Bastien naast mij? Hoe had ik mij dat dan voorgesteld? Achtte ik mezelf voor het eerst werkelijk zo onweerstaanbaar? Het zou mij ten zeerste hebben verbaasd. Want in dit huis had nooit iemand zich laten voorstaan op verworvenheden zonder inspanning of eigen verdienste. Zo ik de vriendelijke opmerkingen van alle toenmalige bezoekers

mocht geloven, dan was ik misschien wel een attractieve adolescent geweest maar het bleven zaken waarmee in onze omgeving niet werd uitgekapt, laat staan gesjacherd. Elke vriend of vriendin die op mijn sympathie mocht rekenen, was bij voorbaat verdacht. Over wie niet op mijn sympathie hoefde te rekenen werd minder drukte gemaakt: die was immers al zo attent geweest om zichzelf buitenspel te zetten.

Zo gebeurde het niet zelden dat ik na een partijtje tennis mijn spelpartner thuis uitnodigde voor een glas ijswater met vruchtensiroop. We waren dan node welkom in de kelderkeuken waar Adrienne ons vals vriendelijk een krukje en de verfrissing in kwestie aanbood. Ik heb nooit achterhaald of de meid instructies had ontvangen maar de vermeende sociale promotie die ze had gekregen door in een huis als het onze een vaste betrekking te verwerven, maakten haar solidariteit met boven tot een evidentie.

Daar begon, vermoed ik, mijn emotionele verdorring. Zou ik misschien met Bastien die afgeschreven jaren alsnog kunnen verzilveren? Het leek wel of de ontmoeting van vanmiddag diep in mij alle sluizen had opengezet en de schijnvode emoties nu ongeduldig, verward en wriemelend als een school haringen hun weg zochten naar buiten. Naar buiten!

Na een koud bad zocht ik haastig de muziekkamer op om er mij uit te leven op een mazurka van Chopin. Ik kreeg het gevoel dat de muziek hier een loopje met mij nam, mij tot akkoorden aanzette die een eerder klassiek geschoold oor op z'n minst bevreemdden.

De muziek had mij uitgeput. Aan het einde van mijn krachten omdat ik tijdens het lezen en uitvoeren van de partituur voortdurend was geconfronteerd met het beeld van mijn nieuwe vriend Bastien.

Nu brak de nacht aan. Nooit eerder had ik mij zo verlaten gevoeld. Ik keek door het raam en zag wat ik altijd zag in deze dode straat, dit door de vele onwetenden benijdde stukje aarde: stille stadspaleizen, verveeld in hun eigen verfijning, verstand in de tijd. Orde en maat. Praalgraven, gapende getuigen van een wereld die samen met het formele en beklemmende universum van mijn ouders, voorgoed was verdwenen. Enkel Callatay, mijn bankier die op geregelde tijdstippen om advies verlegen zat of mijn handtekening kwam ophalen, bleef voor mij dit tijdperk belichamen omdat hij door de jaren heen discreet deel van ons meubilair was gaan uitmaken. Bovendien hield hij, hoewel ongeveer even oud als ik, halsstarrig vast aan heel wat roestige vormelijkheden die ik zelf, na moeders verscheiden, gedeeltelijk had afgelegd. Zo bediende Callatay, die ik telkens met de grootste hartelijkheid ontving maar die nooit een vriend zou kunnen worden, zich bijvoorbeeld nog altijd van een auto met chauffeur. Ik had na moeder met dergelijke zaken geleidelijk komaf gemaakt. Maar mijn bankier stamde uit een geslacht dat nimmer werk zou ontnemen aan wie het nodig had. Attitudes uit verge-ten tijden. Vandaag zonder meer onrealistische en zelfs excen-triek aandoende denkpatronen.

Het gebeurde zelden dat ik uitsluitend voor mezelf een bel cog-nac uitschonk. De collectie kostbare flessen, voor het merendeel relatiegeschenken, was dan ook intact gebleven. Als ik bij grote uitzondering gasten ontving, werd er wijn geschonken bij het diner. De vaak erg concrete aanleiding tot zo'n ontvangst leende zich meestal niet tot nodeloos nakaarten bij nog een glas. Maar goed ook. Want ik was ondertussen, zo mocht ik rustig stellen, meer dan vertrouwd geraakt met de gespreksonderwerpen van mijn tafelgasten. Van iedereen, en niet in het minst van mij, was het levenspad beleefd voorgekauwd. Ons was aangeleerd om wat

was verworven op z'n minst te consolideren. En dat had niet zelden elke persoonlijke ambitie beknot of verfrissende visies op de toekomst in de kiem gesmoord. Wat interesseerde mij de opzienbarende renovatie van het Crillon in Parijs waar Lilith maar niet over uitverteld raakte? Of de loodzware keuze tussen twee soorten blauwe autolak waarvoor Gauthier en het technische team rond zijn racewagens op een dag hadden gestaan?

Ik wil hier niet veralgemenen of de spreekbuis zijn van een hele groep of generatie maar van een ding was ik inmiddels definitief overtuigd: de uitgestippelde voorspelbaarheid van onze toekomst had ons en in mijn specifiek geval ondanks de muziek, onthouden van elk verweer tegen leegte en verveling. Hier stonden we dan: tot de tanden toe gewapend met losse flodders.

Bastien bracht mij op gedachten die ik nooit eerder zou hebben toegelaten, zoveel was nu al zeker.

Ik sloot de gordijnen van het kleine ontvangtsalon en nam lusteloos een tweede bel cognac. De drank had mijn gevoelens van onmacht en de daarmee gepaard gaande opstandigheid verdoofd. Waarom had ik in godsnaam Bastien niet onmiddellijk mijn privé-nummer gegeven? De spontane vertrouwelijkheid van vanmiddag had mij meteen geschokt, gealarmeerd. Altijd weer die onuitroeibare achterdocht. Eerst moest en zou een duidelijk profiel geschetst worden van elke mogelijke indringer. Alsof Bastien een indringer was. Alsof het zo'n liefallige jongen er ooit om te doen zou zijn met wilde slagen mijn spiegel van stilstaand water te verontrusten.

Het was twee uur. Ik besloot wijselijk mijn bed op te zoeken. Bovendien had ik mezelf weer op sentimentaliteiten betrap en die moest ik kost wat kost weten te onderdrukken.

In de badkamer besprenkelde ik mijn getormenteerde blik met koud water. Ik leek helemaal niet op Jean Marais. Die Bas-

tien had gewoon een kwajongensstreek uitgehaald met een onschuldige, oude man. De gedachte amuseerde mij maar de glimlach bleef onwillig achterwege.

2

Moeder was vierentachtig toen ze plots overleed. Tot haar laatste ademtocht helder als kristal. Vastbesloten, zo leek het wel, om ook na haar overlijden het bewind te blijven voeren over deze residentie en haar geschiedenis, over een voorspoedige, onberispelijke gang van zaken.

In een omgeving als de onze was het zelfs de dood niet geoorloofd om onaangekondigd aan te kloppen. Ik was ontredderd, voelde mij in de steek gelaten. Elke beslissing zou in de toekomst alleen nog mijn verantwoordelijkheid dragen. Niets zou vooraf kunnen worden voorgelegd aan het geoefende doorzicht van moeder. Met haar heengaan leek mijn laatste restje zelfvertrouwen de geest te hebben gegeven. Maar dat zou ze nooit hebben aanvaard en dus rechtte ik mijn rug.

Tijdens mijn obligate, ochtendlijke lengtes in het zwembad en een routineuze sonate van Schubert, had de gedachte aan de jongen Bastien, het beeld dat ik van hem had bewaard, mij geen seconde losgelaten. Mijn slaap was alleen rustig geweest omdat hij mij een panoramisch en weldadig zicht had geboden op een gezamenlijke toekomst voor Bastien en mijzelf.

Ik gebruikte mijn ontbijt op het balkon en nam rustig de tijd om mijn plannen voor de namiddag uit te tekenen.

Daarna trok ik mij gewoontegetrouw terug in mijn werkkamer om er akte te nemen van de beurskoersen, de verschillende voorstellen van mijn adviseurs te analyseren en eventueel enkele directieven te formuleren. Dit werk was na het wegvalen van moeder langzamerhand zuiver klinisch van aard geworden. Ik zat moederziel alleen voor enkele reusachtige schermen in een

verlaten huis achter een veiligheidshek op een heuvel boven de hoofdstad. Ik superviseerde enkel nog de zwaarst wegende, meestal internationaal gerichte overeenkomsten of de contracten die rechtstreeks met het lopende beleid te maken konden hebben. Meestal kwam ik weinig zelf tussenbeide. Mijn bankiers en investeringspartners effenden het pad. Ik gaf mijn akkoord of formuleerde een occasioneel bezwaar. En dan nog. Ik was immers overgegaan op iets wat nimmer op de goedkeuring van mijn vader of moeder had hoeven rekenen: ik delegerde.

Ach, Bastien, Bastien, Bastien.

Populaire muziek weerklonk uit een van de ontvangstsalons beneden. Jocelyne was er. Dagelijks poetste zij wat moest gepoetst worden. De vrouw had mij tot op heden nog nooit teleurgesteld. Net zomin als haar grootmoeder Adrienne dat indertijd onder het bewind van mijn moeder had gedaan. Jocelyne was wel heel wat vriendelijker dan haar oma. Allicht speelde hierin mijn leeftijd een niet geringe rol. Zelfontdekking en eigenzinnigheid eisten toen immers overdreven veel aandacht, met botte verblinding tot gevolg. Ongetwijfeld ontbrak het mij toen aan die gelijkmoedigheid van geest waarmee de verdienste van iemand als Adrienne werkelijk naar waarde kon worden geschat.

Na het wegvallen van moeder had ik ons vaste personeel pijnloos op andere wegen gezet. Mijn relaties stonden garant voor een vlekkeloze overgang naar bijvoorbeeld een bestaan als verkoopster, verantwoordelijke voor het dagelijkse onderhoud op een ambassade of hulpkok in een van de betere restaurants die onze hoofdstad rijk was.

Misschien zou de muziek eens te meer raad brengen? Ik nam opnieuw de partituur van Glazoenov ter hand maar waar tradi-

tiegetrouw doorzicht scherp als een scalpel over de totaliteit van het stuk heerste, scheen het mij op dit moment of de componist louter en alleen met zwarte inkt had zitten spatten.

Ach, Bastien.

Zou ik de jongen nu gewoon bellen? Ik liet het idee meteen varen omdat ik Jocelyne in huis wist. Op een vers overhemd na kleepte ik mij exact zoals ik er gisteren had bijgelopen. Zonder de schoonmaakster te groeten, die ergens in een uithoek van het gelijkvloers aan de slag was, verliet ik het huis en nog voor het mij zelf duidelijk was geworden, kuierde ik al langs de Konings-tuin. Een bezadigd man met een zomerhoed.

De ober van Hotel Métropole bracht mijn koffie en stuurde aan op een onderhoudend praatje maar ik formuleerde mijn beleefd weerwoord dermate ingenieus dat de brave man, geheel in zijn eer gelaten, meteen van zijn voornemen afzag. Goed nadenken moest ik. En kijken. Ik zat min of meer op dezelfde plek waar de voorzienigheid Bastien op mij had afgestuurd. Misschien was ik toch beter op het gefnuikte initiatief van de ober ingegaan? Ik had bij hem bijvoorbeeld kunnen informeren of mij daadwerkelijk enkele trekken van Jean Marais waren toe te schrijven? Wat een onzin. Ik moest behoorlijk in de war zijn om iets dergelijks nog maar te overwegen. Bovendien: mocht ik al op die Marais lijken, dan had ik dat al lang gehoord van een mijner vrouwelijke gasten. Wat een kolder. Ongerijmdheden van een overbelaste geest.

Ik dronk nog een tweede kop koffie en besloot op te stappen. Tijdens de zomermaanden was het heel wat minder druk in de hoofdstad maar vandaag leek het lawaai genadeloos op mijn hersenen in te beuken. Ik dook een taxi in en liet mij naar L'Ecailler du Palais Royal bij de Zavelkerk rijden. Aan mijn vaste tafel at ik een stukje gegrilde tarbot en in de taxi naar huis won